

Sygn. akt II AKzw 635/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie :

Przewodniczący:	SSA Stanisław Urban
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paweł Szemberski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

– Stanisława Rokity

po rozpoznaniu sprawy skazanego **S. W.**

z powodu zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Krośnie

z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt III Kow 1504/15/wz

o odwołaniu warunkowego zwolnienia z reszty kary pozbawienia wolności

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia:

I. **zmienić** zaskarżone postanowienie w ten sposób, że w miejsce podstawy prawnej odwołania warunkowego przedterminowego zwolnienia, a to art. 160 § 3 k.k.w., przyjąć jako podstawę prawną przepis art. 160 § 4 k.k.w. (w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. 2015 396),

II. w pozostałej części zaskarżone postanowienie **utrzymać** w mocy,

III. **zwolnić** skazanego w całości od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, **obciążając** nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 września 2015r. Sąd Okręgowy w Krośnie, na podstawie art. 160 § 3 k.k.w. w zw. z art. 9 § 3 k.k.w.:

1. odwołał warunkowe przedterminowe zwolnienie udzielone S. W. postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 marca 2014 r., sygn. akt II Kow 215/14/wz,
2. zarządził wykonanie reszty nieodbytej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem S. R. w. J.z dnia

21 marca 2011 r., sygn. akt II K 38/11 za przestępstwo z art. 224 § 2 k.k., 11 § 2 k.k., 222 § 1 k.k., 226 § 1 k.k., 64 § 1 k.k.,

3. wstrzymał wykonanie postanowienia do chwili jego uprawomocnienia się.

Powyższe orzeczenie zaskarżył skazany, który wskazuje, że wskutek urazu przeszedł operację kręgosłupa i obecnie wymaga długotrwałej rehabilitacji. Wyraża obawę, iż odwołanie warunkowego zwolnienia może doprowadzić do pogorszenia stanu zdrowia, a to z uwagi na powrót do zakładu karnego.

Wnosi o zmianę zaskarżonego orzeczenia, nie precyzując, co ma na uwadze.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego okazało się być o tyle zasadne, iż skutkowało zmianą w zakresie podstawy prawnej zaskarżonego postanowienia poprzez wskazanie jako właściwego przepisu art. 160 § 4 k.k.w.

W pozostałym zakresie nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż nie wskazywało na tego rodzaju okoliczności, w obliczu których odwołanie warunkowego zwolnienia uznać należałoby za nieuzasadnione.

Odwołanie warunkowego przedterminowego zwolnienia jest konsekwencją „nieudanej” próby, to znaczy niespełnienia przez skazanego prognoz i oczekiwań, jakie wiązano z jego warunkowym zwolnieniem, wymienionych w art. 77 § 1 k.k., a dotyczących przestrzegania przez niego porządku prawnego.

Z analizy akt dozoru jasno wynika, iż w przypadku skazanego postawiona prognoza kryminologiczna okazała się chybiona.

W przedmiotowej sprawie podstawę odwołania warunkowego przedterminowego zwolnienia stanowią również przepis art. 160 § 4 k.k.w. (przywołany zresztą przez Sąd penitencjarny, tyle że w końcowym fragmencie uzasadnienia). W myśl tego przepisu sąd penitencjarny odwołuje warunkowe zwolnienie skazanego, jeżeli okoliczności, o których mowa w § 3, zaistnieją po udzieleniu skazanemu pisemnego upomnienia przez sądowego kuratora zawodowego, chyba że przemawiają przeciwko temu szczególne względy.

Przepis art. 160 § 4 k.k.w. statuuje więc tzw. przesłankę względnie obligatoryjną odwołania warunkowego zwolnienia. Należy go odczytywać przy uwzględnieniu treści art. 160 § 3 k.k.w. oraz art. 173 § 3 i 4 k.k.w. Pierwszy z nich stanowi, że sąd penitencjarny może odwołać warunkowe zwolnienie, jeśli zwolniony w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, w szczególności popełnił inne przestępstwo lub została orzeczona kara inna niż określona w § 1 albo gdy uchyła się od dozoru, wykonywania nałożonych obowiązków lub orzeczonych środków karnych, przepadku lub środków kompensacyjnych. W art. 173 k.k.w. wprowadzono do prawa wykonawczego instytucję w postaci „upomnienia kuratora”.

Łączne odczytanie tych przepisów winno prowadzić do wniosku, że odwołanie warunkowego zwolnienia na podstawie art. 160 § 4 k.k.w. może mieć miejsce wyłącznie w przypadku, gdy skazany zachowuje się w sposób opisany w art. 160 § 3 k.k.w. w okresie po udzieleniu mu pisemnego upomnienia przez sądowego kuratora zawodowego. (podkr. własne) A zatem zachowania wcześniejsze, w tym przypadku w okresie do 9 czerwca 2015 r., nie mogą stanowić uzasadnienia dla decyzji w przedmiocie odwołania warunkowego zwolnienia, chyba że sąd penitencjarny działałby z urzędu a nie na wniosek kuratora.

Skazany S. W. w okresie po 9 czerwca 2015 r. zasadniczo nie zmienił swego zachowania. Nadal nadużywał alkoholu, awanturował się z matką, której m.in. złamał żebra, nie utrzymywał kontaktu z kuratorem, nie podjął zatrudnienia.

Skazany nie spełnił więc prognoz i oczekiwań, jakie wiązano z jego warunkowym zwolnieniem, a dotyczących przestrzegania przez niego porządku prawnego. Tym samym dalsza jego resocjalizacja w warunkach wolnościowych nie jest możliwa.

W tym stanie rzeczy - nie znajdując podstaw do uwzględnienia wywiedzionego środka odwoławczego - zaskarżone postanowienie należało utrzymać w mocy, dokonując jedynie korekty w zakresie podstawy prawnej.

O wydatkach za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.